

(Versió per 15/16 personatges)

Quin cap... tenim!

De Vicente Cañón

(Versió per a 15/16 personatges)

Correcció: Magda Guillén Gómez
© Dibuix portada: Viridiana Aréchiga Cureño

A partir dels 10 anys

Quin cap... tenim!
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
1999 Tarragona

SINOPSI:

Aquesta és la història d'una família —com a moltes altres del nostre país— que es passa tot el dia davant del televisor, de l'ordinador, del telèfon mòbil i de la resta d'aparells electrònics; esmorzen, dinen, sopen… davant les seves pantalles. Tots menys la Xènia, la filla petita, que prefereix tancar-se en el seu dormitori a llegir o a pintar.

No se sap ben bé què va passar però, un bon dia, els «electroaddictes» de la família, en aixecar-se, tenien el cap quadrat.

Trobaran els metges una solució a tan rara malaltia?

Podrà la petita Xènia explicar a tots que ella sap com curar la seva família i veïns?

PERSONATGES:

NARRADOR o VEU EN OFF

PARE
MARE
GISELA
JUSTIN
XÈNIA
ÀVIA

QUIM Vidal
MARI PAU (esposa del senyor Vidal)

ARALE
MARÇAL

MÈDIC
INFERMERA

CIENTÍFIC

PERIODISTA

REPORTER

CARACTERÍSTIQUES DELS PERSONATGES:

PARE: Home actiu i afectuós. Més aviat seriós. Li agrada molt buscar qualsevol cosa a internet—com a gairebé tota la seva família—; sobretot noticies sobre el futbol, esports i pel·lícules d'acció.

MARE: Dona dedicada a les labors domèstiques. Compra tots els productes que surten anunciats en televisió. Els seus programes preferits són les telenovel·les i els concursos.

GISELA: És una noia molt desperta i li encanta manar sobre els seus germans petits. Es passa tot el dia "enganxada" al seu mòbil i sobre tot als grups de Whatsapp.

JUSTIN: És un noi molt decidit, espontani i cordial. No li agrada la lectura i es passa tot el temps jugant a la seva videoconsola.

XÈNIA: La filla petita. Prefereix un llibre a un programa de televisió. Té molta imaginació; inventa i escriu les seves aventures, i les dibuixa en un munt de fulles que té penjades a la seva habitació.

ÀVIA: Té uns setanta anys. Sempre està enfadada i és una mica sorda, quan li interessa. La seva nova distracció és mirar la tauleta tàctil que li van regalar pel seu aniversari.

MARI PAU i QUIM VIDAL: És un matrimoni molt típic, ell treballa en un banc i la seva dona s'encarrega de les tasques de la casa. És una família molt cursi. La Mari Pau va sempre amb el reproductor de música i els seus auriculars per escoltar les seves cançons preferides; en Quim prefereix mirar el seu rellotge electrònic a cada instant.

ARALE i MARÇAL: Són fills del matrimoni Vidal. Igual que els seus pares, són molt cursis i refinats. Aquests dos germans fan servir el seu mòbil per comunicar-se entre ells.

METGE i INFERMERA: Són dos bons professionals, però també «electroaddictes», sobre tot l'INFERMERA que tot ho penjat a les xarxes socials.

CIENTÍFIC: El doctor Bartra és científic i catedràtic a la universitat de la ciutat i solament investiga casos especials. Sembla molt intel·ligent però, en realitat, és maldestre i despistat.

PERIODISTA: El senyor Arnau escriu els seus articles per a la revista i el programa televisiu *Molt especial*, especialitzats en fenòmens paranormals. És un home que es fa molt el «gallet» i parla de la televisió com si fos ell qui fa tots els programes.

REPORTER: Acompanya al PERIODISTA en tots els seus reportatges, porta una càmera de televisió i gravarà tot el que passa.

VESTUARI:

Tots els personatges aniran vestits amb robes actuals.

MARE i MARI PAU: Portaran vestits o faldilles, collarets, polseres… ja que són molt presumides.

PARE i QUIM: Vestit i corbata.

METGE: Portarà bata blanca i un fonendoscopi penjat al coll.

INFERMERA: Bata blanca i còfia en el cap.

CIENTÍFIC: Vestit amb corbatí i portes mala sort tipus Harry Potter. A les mans sostindrà un portafolis i una petita llanterna per observar els caps d'alguns personatges.

PERIODISTA: Vesteix de manera elegant amb pantalons foscos i camisa, pot portar un jersei sobre les espatlles.

REPORTER: Texans, una camisa de quadres i una armilla amb un munt de butxaques.

ATREZO:

Per confeccionar els caps quadrats poden emprar-se caixes de cartró, deixant un forat per la cara. Les caixes dels lligats de llet són perfectes per la seva grandària.
Cadascuna pot estar pintada simulant els cabells dels personatges, així cada nen portarà un color diferent de caixa. També poden ser totes negres o de diversos colors —imiten al televisor o una pantalla de qualsevol aparell electrònic— ja que els protagonistes tenen el cap quadrat de tant mirar aquests aparells.

ESCENOGRAFIA:

Per simplificar, l'acció tindrà lloc en el menjador d'un pis qualsevol. Un gran sofà al centre de l'escenari i un butaca per a l'Àvia, situat a la dreta d'escenari. No fa falta col·locar cap televisió. Els actors faran veure, amb els seus gestos, que el públic és el famós aparell.

Les sortides d'escena seran a dreta i esquerra de l'actor o l'actriu. L'entrada al pis estarà davant, en la part esquerra. Les habitacions dels Fills i l'Àvia es trobaran situades a la dreta de l'espectador i la dels Pares al fons, a l'esquerra del públic.

NOTA DE L'AUTOR:

L'objectiu d'aquesta obra és que els nens/es tinguin una primera experiència dins del món del teatre. És per això que he fugit d'un text molt enrevessat, complicat i poc creïble. Tot això es tradueix en un text molt fresc i dinàmic, ple de frases curtes, de fàcil aprenentatge i relacionant aquestes amb la seva acció (els nens/es no s'han d'estudiar llargs i avorrits "paragrafots").

La quantitat d'alumnes que actuaran en l'obra és relativa, ja que gairebé tots els personatges poden ser doblats. Per exemple, en lloc de quatre, el matrimoni protagonista pot tenir un nen més, igual que la família Vidal. També és possible que intervinguin un Avi. I al contrari, és a dir, si no tenim molts alumnes, bastaria amb que desaparegués el personatge del Reporter; reduir els veïns a la Mari Pau, que els Vidal tinguessin únicament un fill o la Xènia només un germà.

*Existeix la versió més extensa i per a 19/20 personatges.

Tant els noms de Justin, Gisela, Xènia, Marçal, Mònica i Arale (*), com els programes de televisió i anuncis esmentats han estat triats de telenovel·les o programes diversos de la programació televisiva. No obstant això, poden ser substituïts per uns altres que, al moment de representació de l'obra, siguin més recents o tinguin major repercussió entre els alumnes i el públic.

Seria interessant, una vegada representada aquesta obra de teatre —que suscita la reflexió sobre el paper que té la televisió i la resta d'aparells electrònics, en les nostres vides i el temps que li dediquem i el que se li hauríem de dedicar—, obrir un debat entre els espectadors assistents.

Convido els actors i els seus familiars, així com el professorat, que aportin la seva visió i suggeriments sobre l'obra.

És molt important que el nen/a no relacioni el teatre amb una experiència avorrida, plena de paraules sense sentit per a ell o ella. Que els actors o actrius es passegin per l'escenari amb molt de dinamisme, i no aturats al mig de l'escena dient el text (repeteix com un lloro).

Tant el públic com els actors o actrius han de gaudir del teatre com un joc, un viatge a la imaginació. S'han de desprendre d'ells mateixos per ser l'altre, el seu personatge.

Tot el que el nen o nena pot somiar es pot representar damunt de l'escenari.

El teatre, com tota expressió artística és per damunt de tot un acte de llibertat.

*Com a autor d'aquesta obra, el procés es completa amb la representació de la mateixa.

Per això, agrairia encaridament que se'm fes arribar via telemàtica, a la següent adreça de correu electrònic: tente.ca2017@gmail.com material visual o audiovisual —fotos o vídeos, links—, de les posades en escena que s'hagin dut a terme, també suggeriments i propostes.

Gràcies

ESCENA 1

NARRADOR o VEU EN OFF: Hi havia una vegada, una família que es passava tot el dia mirant els seus aparells electrònics . La Mare, la televisió, no es perdia cap programa, ni dels del matí, ni els serials de la tarda. El Pare —quan tornava del treball—, el primer que feia no era fer un petó a la seva dona i als seus fills, no; preferia asseure's davant del seu ordinador portàtil. La Gisela, en Justin i la Xènia eren els seus fills. La Gisela vivia aferrada al seu telèfon mòbil i en Justin a la seva videoconsola. No obstant això, a la Xènia, la petita, no. Ella escollia un llibre d'aventures, deixava volar la seva gran imaginació i es tancava a la seva habitació fins que la cridaven per sopar. Però, un bon dia, va passar una cosa molt emocionant. Aquesta...

(La MARE, l'ÀVIA, en JUSTIN i na GISELA estan asseguts en el sofà: la MARE mira absorta, la televisió, l'ÀVIA la seva tauleta digital, en JUSTIN no deixa de jugar amb la seva videoconsola i la GISELA mira el seu mòbil i no deixa de escriure missatges. En aquell moment entra el PARE a l'escena, per l'esquerra. Es treu l'americana i la deixa penjada)

PARE: *(Entrant)* Hola a tots.

MARE: *(Sense mirar-lo)* Hola.

PARE: *(Asseient-se en el sofà i obrint el seu ordinador portàtil. A la MARE)* Què tal el dia?

MARE: *(Sense mirar-lo)* Bé.

PARE: *(Als seus fills)* Què tal el col·legi, nens?

MARE: *(Sense deixar de mirar la televisió)* Justin, Gisela, no sentiu el vostre pare?

JUSTIN: *(Sense deixar de jugar amb la seva videoconsola)* Bé... pare.

MARE: *(A la GISELA)* Gisela, si us plau, respon al teu pare.

GISELA: *(Sense deixar d'escriure missatges al seu mòbil)* Ai, què pesats! El "col·le" un rotllo... com sempre.

ÀVIA: Vaja, quasi aconsegueixo un nou rècord!

PARE: Què passa mare?

ÀVIA: Estic jugant al joc que em vas descarregar la setmana passada i quasi aconsegueixo un nou rècord de punts. Apa! a tornar a començar *(Torna a jugar amb la seva tauleta tàctil)*

XÈNIA: (*Entrant a l'escena pel fons dret, com si sortís de la seva habitació)* Hola… *(Com ningú li fa cas, alça la veu.)* He dit, hola.

PARE: *(Sense mirar a la XÈNIA)* Xènia, estimada, vine a seure amb nosaltres.

MARE: Xènia, filla, vine a veure aquest concurs.

XÈNIA: No, mare. Estic llegint un llibre molt interessant.

JUSTIN: *(Sense deixar de mirar la seva videoconsola)* Té dibuixos aquest llibre?

GISELA: *(Sense deixar de mirar el seu mòbil)* No siguis ruc! A la Xènia només li agraden els que estan plens de lletres.

(En JUSTIN i la GISELA es miren, per primer cop i fan un gest de fàstic, traient la llengua)

PARE: *(A la MARE)* Aquesta nena em comença a preocupar.

ÀVIA: Et trobes bé, Xènia?

XÈNIA: Sí, Àvia; estic perfectament. *(Surt d'escena pel fons de la dreta)*

(Sona de fons qualsevol concurs de televisió i tots els personatges segueixen absorts, en silenci mirant o jugant, cadascú amb el seu aparell electrònic)

ESCENA 2

(Sona el timbre de la porta)

PARE: Gisela, filla, ves a obrir.

GISELA: *(Surt cap a l'esquerra a obrir, sense deixar de mirar el seu telèfon mòbil)* Vaig.

MARE: Qui serà? Quina ràbia! Ara que comencen les preguntes sobre els famosos.

GISELA: *(Entra, seu al terra i continua mirant la pantalla del seu mòbil)* Són els senyors Vidal.

(La família Vidal està composta pel Pare, QUIM, MARI PAU, la Mare, i els seus dos fills: l'ARALE i en MARÇAL. Tots són molt cursis i també «electroaddictes»)

JUSTIN: *(Seu al terra en companyia dels altres nens)* Hola!

ARALE: *(També asseient-se al costat de GISELA)* Hola!

PARE: *(Es donen la mà)* Hola, Quim i companyia.

MARI PAU: *(Parlant a la MARE)* Hola, Abril, maca. Com estàs?

MARE: Hola, Mari Pau; vine a asseure't al meu costat.

(En QUIM i la MARI PAU seuen al sofà)

MARI PAU: *(Es treu un dels auriculars que porta posat)* Perdona, però és estic escoltant una música... fascinant. *(Es torna a posar els auriculars i "balla" asseguda)*

QUIM: *(Al PARE, ensenyant-li el seu rellotge electrònic nou)* Has vist, ho acabo de rebre. És l'últim model.

PARE: Carai! No li manca res!

QUIM: Fins hi tot em diu que he de menjar.

ARALE: *(Escriu un missatge al seu germà i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Quin rotllo, quan tornarem a casa?

MARÇAL: *(Escriu un missatge a la seva germana i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Uf! Em sembla que tenim per estona.

ARALE: *(Escriu un missatge al seu germà i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Quina família més avorrida.

MARÇAL: *(Escriu un missatge a la seva germana i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Ni que ho diguis!

(Tots els personatges es queden mirant cap a la pantalla del seu aparell electrònic com hipnotitzats. Entra la XÈNIA en l'escena i es col·loca enmig del sofà i la butaca de l'ÀVIA)

XÈNIA: *(Molt orgullosa del seu dibuix)* Hola, us vull ensenyar el dibuix que he fet en classe. *(Com ningú li fa cas, alça la veu)* Hola, mireu el meu dibuix.

TOTS: *(Com a robots miren el dibuix)* Oh, quin bonic! *(Ràpidament, tornen la vista al seu aparell electrònic)*

XÈNIA: *(S'enfada i agarrant el comandament a distància, apaga l'aparell de televisió)* Apa!

MARE: *(Sorpresa, com la resta)* Xènia! Què has fet?

PARE: *(Fent la pilota)* No t'adones que els senyors Vidal, els nostres convidats, estaven veient el concurs?

MARI PAU: *(Apaga el seu aparell de música i es treu els auriculars. Fent-se la intel·lectual)* No, per nosaltres no fa falta. Pots deixar-la apagada.

QUIM: Sí, penso que hem de mirar el dibuix, tan bonic que ha fet la Xènia. *(En MARÇAL i l'ARALE protesten)* Marçal, Arale... a callar!

(Escena muda, tots es miren, el dibuix de la XÈNIA, però no saben que dir i no parlen; ningú té cap tema de conversa. Després d'uns segons, s'iniciarà una xerrada per "complir" amb la XÈNIA)

ÀVIA: Què bonic, nena.

TOTS: *(Menys la XÈNIA, amb gest d'avorrits)* Sí, què bonic.

MARI PAU: I quin munt de colors... més... més... variats.

TOTS: *(Excepte la XÈNIA, amb aspecte avorrit)* Sí... variats.

(Tots es queden en silenci. No saben de quin més parlar)

QUIM: *(Aixecant-se)* Bé, nosaltres marxem.

MARI PAU: *(Al seus fills)* Marxem nens. *(Al PARE i la MARE)* Bé, fins a un altre dia.

(Tota la família Vidal surt de l'escena per l'esquerra)

PARE: Espereu, us acompanyo a la porta. *(Surt d'escena acompanyant a la família Vidal. Uns segons després entra a escena. Tots miren a la XÈNIA fixament)*

GISELA: Mira el que has fet!

JUSTIN: Per la teva culpa s'han marxat els senyors Vidal.

(La GISELA, El PARE, l'ÀVIA i en JUSTIN comencen a parlar alhora, protestant. la MARE aprofita l'ocasió per encendre l'aparell de televisió, l'ÀVIA per tornar a mirar la seva tauleta digital, el PARE per tornar a obrir el seu ordinador portàtil, la GISELA per escriure missatges al seu mòbil i en JUSTIN per jugar a la seva videoconsola, tots menys la XÈNIA, tornen a ser «abduïts» pels seu aparells electrònics)

XÈNIA: *(Molt trist, surt d'escena pel fons dret)* Jo solament volia ensenyar-vos el meu dibuix... No és just.

(S'escolta un programa de televisió de fons. Tots continuen amb la mirada a la pantalla dels seus aparells electrònics. A poc a poc, els nostres amics es retiren a dormir; primer els nens, després l'ÀVIA i el PARE i, finalment, la MARE que apagarà, amb molta pena, l'aparell de televisió, utilitzant el comandament a distància)

ESCENA 3

NARRADOR o VEU EN OFF: No obstant això, aquella nit va ocórrer una cosa molt sorprenent. Ningú sap com va passar, ni el perquè… però, quan l'endemà, els nostres amics es van aixecar per anar a desdejunar, tots menys la Xènia tenien el cap...

(Tots, excepte la XÈNIA, tenen el cap quadrat)

(L'ÀVIA entra per la dreta i seu a la seva butaca i encenc la seva tauleta digital. Després apareix en escena la MARE que va, d'un costat a l'altre, cridant als seus FILLS)

MARE: *(Pansa per darrere del sofà sense mirar a l'ÀVIA)* Bon dia, àvia. *(Als seus FILLS:)* Anem, mandrosos… que ja és l'hora. *(Surt per l'esquerra)*

PARE: *(Entrant a l'escena per l'esquerra, pansa, va per darrere del sofà sense mirar a l'ÀVIA)* Bon dia, àvia. Vinga, tothom en peus. Va... No heu sentit a la vostra mare? *(Surt d'escena per l'esquerra)*

GISELA: *(Entra per la dreta. Encara té molt somni i seu al sofà mirant qualsevol cosa al seu telèfon mòbil) Bon dia, àvia.*

(Entra, per la dreta, JUSTIN; com tots els personatges que fins ara han entrat en escena, ell també porta el cap quadrat. Mitjà, dormit va a asseure's al costat de GISELA. Comença a jugar amb la seva videoconsola però, poc després mira la seva germana i es refrega els ulls perquè no dóna crèdit al que veu però no li dóna importància i torna a jugar amb la seva videoconsola)

(Entra, per la dreta, XÈNIA. Ella és l'única de la família que no té el cap quadrat)

XÈNIA: Hola, bon dia... *(Mirant als seus germans)* Què us passa en el cap? *(Anant cap a l'esquerra, espantada)* Mamà, papà, veniu! De pressa!

MARE: *(Entrant a l'escena, al costat del PARE tots dos molt espantats)* Socors, m'acabo de veure en el mirall del lavabo! *(Mira als seus fills i a l'ÀVIA.)* Què us passa?

ÀVIA: *(Sense donar-li importància)* Ha de ser del refredat.

GISELA: *(Espantada)* Quin cap tenim!

JUSTIN: *(Mirant a XÈNIA)* Tu, Xènia, no. Que estrany!

(Truquen a la porta)

MARE: *(Seu al sofà)* Xènia ve tu... No vull que ningú em vegi així.

XÈNIA: Sí, mare. *(Surt d'escena per l'esquerra)*

PARE: *(Preocupat)* Però, no ho veieu? Tenim el cap quadrat!

XÈNIA: *(Entrant)* És la família Vidal. També tenen el mateix problema.

(La família Vidal entra en escena, tots avergonyits)

QUIM: *(Mirant als seus veïns)* Vosaltres també?

MARI PAU: *(Plorant)* Ai, quina desgràcia! Què ens està passant?

QUIM: Arale, Marçal entreu, no tingueu vergonya.

(L'ARALE i en MARÇAL entren a l'escena amb molta vergonya i mirant al terra)

MARÇAL: *(Mirant a la resta)* Però si ells estan igual que nosaltres.

ARALE: Mamà, amb el cap així… No podrem anar al "col·le", veritat?

ÀVIA: *(Posant ordre)* No, que ningú surti de casa. *(Al PARE)* Fill, truca al nostre metge i que venja urgentment.

PARE: Sí, mare, de seguida *(Surt d'escena per la dreta, per parlar amb el seu telèfon mòbil amb més intimitat)*

(Els senyors Vidal aprofiten per asseure's en la mateixa posició que en l'escena 2)

MARI PAU: *(Misteriosa)* Voleu dir que això… no és un experiment dels americans?

QUIM: Calla, dona; no diguis això.

ÀVIA: *(Cansada de repetir-ho i sense deixar de jugar amb la seva tauleta digital)* Això és del refredat.

ARALE: *(Escriu un missatge al seu germà i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Marçal, jo no estic constipada.

MARÇAL: *(Escriu un missatge a la seva germana i ho fa en veu alta per tal ser escoltat pel públic)* Ni jo.

ARALE: *(A tots. Per la XÈNIA)* Ella no té el cap quadrat.

(Tots la miren com una cosa rara)

XÈNIA: Jo no tinc la culpa.

(Després de mirar-la, tots xiuxiuegen i parlen alhora)

PARE: *(Entra a l'escena i es posa darrere el sofà)* De seguida arribarà el metge.

ÀVIA: Això de viure tan prop de l'hospital, té els seus avantatges.

MARI PAU: *(Es treu els auriculars que porta posat a veure una cosa a la televisió)* No sabia que tornaven a repetir aquesta telenovel·la.

MARE: Ai! Sí està moooltt interessant!

(Sona la cançó d'algun serial conegut. La MARE i la MARI PAU, sospiren i la resta de personatges, menys la XÈNIA, tornen a ser "abduïts" pels seus aparells electrònics)

ESCENA 4

(Truquen a la porta)

JUSTIN: Estan trucant. *(Manant)* Xènia, ves a obrir.

XÈNIA: *(Sense ganes, surt d'escena per l'esquerra)* Sí, Justin.

ÀVIA: *(Parlant fluix a la MARE i a la MARI PAU)* Aquest metge és el més maco de tot l'hospital. S'assembla al Tom Cruisse!

MARE: *(Rient)* Calli, àvia, que ja entra.

METGE: *(Entrant)* Bon dia.

INFERMERA: *(Entrant)* Bon dia.

METGE: *(Espantat)* Mare meva! Què passa aquí?

INFERMERA: *(Bocabadada)* Òndia… quina caps!

PARE: Ara entén, doctor, per què no l'hi podia explicar per telèfon?

METGE: *(Preocupat)* Des de quan estan així?

MARE: Aquest matí ens hem aixecat amb aquests caps.

MARI PAU: *(Pilota)* Però vostè ens guarirà, veritat?

METGE: *(Mirant-los més d'a prop)* No he vist mai uns caps com aquests.

INFERMERA: Quin serà el tractament, doctor?

METGE: *(A la INFERMERA)* No ho sé. *(Als pacients.)* Vostès tranquils… això ha de ser una cosa... transitòria. Relaxin-se i no es preocupin. (*Té una idea.)* Trucaré a un científic i catedràtic, el doctor Bartra, a veure si ell ens pot ajudar.

INFERMERA: Jo el trucaré. *(Comença a marcar un nombre en el seu telèfon mòbil i surt d'escena, per la dreta)*

MÈDIC: *(Recordant)* Una vegada va haver-hi un cas molt semblat a Londres… Però aquells pacients tenien el cap de punta. Ho buscaré a internet. *(Comença a buscar informació al seu telèfon mòbil)*

XÈNIA: *(Va al costat del METGE)* Doctor, crec que sigues quin és la solució.

MARE: Calla, Xènia, deixa buscar informació al doctor.

MARI PAU: *(Xafardera)* Tenia raó, àvia; és molt maco. Però, per a mi, que s'assembla més a Brad Pitt.

(Entra a escena la INFERMERA)

INFERMERA: *(Al costat del METGE)* Ja està doctor, de seguida vindrà.

PARE: Volen prendre alguna cosa?

INFERMERA: No, gràcies.

METGE: No, gràcies; ja hem esmorzat. *(Mirant la pantalla de televisió.)* Però… si és la pel·lícula Titànic!

INFERMERA: *(Asseient-se en el sofà)* Cada vegada que veig aquesta pel·lícula em faig un fart de plorar! *(Es farà un "selfie" plorant)* Ho penjaré al meu instagram. *(Farà que "penja" la foto que s'acaba de fer)*

(Sonarà la banda sonora de la pel·lícula Titànic. El METGE també s'ha fet un lloc en el sofà. Tots, per un cop, deixen de mirar els seus aparells electrònics i atapeïts, al sofà, ploren i s'emocionen)

XÈNIA: Escolti, doctor, jo...

TOTS: *(Fan callar a la XÈNIA)* Chsss!!

(Deixarà de sonar la música i tots, menys la XÈNIA, eixuguen les seves llàgrimes)

MARE: *(Tornant a la realitat)* Algú vol esmorzar?

GISELA: No, mare, quan surtin els anuncis.

ARALE: *(Contenta)* A mi m'agraden molt els anuncis.

MARÇAL: Heu vist el de la *Playstation*?* Quina passada!

JUSTIN: I l'anunci de la *Coca-cola*.

GISELA: I el de Marina d'or?* Marina d'or…

TOTS: *(Menys la XÈNIA)* Vacances tot l'any!

MARI PAU: I què em dieu dels anuncis de perfums, eh?

ÀVIA: Ai, sí! Què bonics són!

INFERMERA: A mi, els que més m'agraden són els anuncis de "El Corte Inglés".

QUIM: *(Content i amb veu d'anunci)* Sí, sobretot quan diuen: «Ja és primavera en "el Corte Inglés".

MARE: Sí, de vegades, són més interessants els anuncis que les pel·lícules.

MARÇAL: Sí, perquè fan cada documental més avorrit.

INFERMERA: *(Justificant-se)* El que és clar és que veure la televisió relaxa.

TOTS: *(Menys la XÈNIA)* Per descomptat que sí!

METGE: I va molt bé per a l'agressivitat.

TOTS: Què!?

METGE: *(Ho arregla)* Vull dir per descarregar-la.

TOTS: Ah!

MARI PAU: *(Orgullosa)* Nosaltres tenim tot el dia la "tele" posada, encara que ningú la miri.

MARE: És clar! Fa companyia.

QUIM: Sí, senyor doctor, tots estem d'acord amb vostè. Però miri com tenim el cap. No ens pot donar alguna cosa?

MARI PAU: Ni una aspirina?

METGE: No, senyors; no sé què malaltia tenen vostès. Ni com curar-los.

XÈNIA: *(Va contenta al costat del METGE)* Escolti, doctor, jo sé com curar- los.

METGE: *(Furiós)* Calla, nena! Tu què sabràs? *(A la resta)* Ara vindrà un científic molt important.

INFERMERA: I molt intel·ligent; solament s'encarrega de casos «especials» com el vostre. *(Truquen a la porta)* Mireu! Aquí arriba. Vaig a obrir. *(Surt d'escena per l'esquerra)*

MARE: (*Presumida)* A veure si ens guareix aviat que, a la tarda, vaig de públic al programa de... "El gran dictat".

ESCENA 5

CIENTÍFIC: *(Entrant)* Carai, quins caps! Semblen robots!

PERIODISTA: *(Entrant juntament amb el REPORTER, carregat amb la seva càmera)* Bon dia.

REPORTER: Hola, bon dia.

CIENTÍFIC: Els presento al senyor Arnau, és periodista i investigador en casos de fenòmens especials, i a en Lluís, el seva càmera.

REPORTER: *(Saludant)* Molt gust.

PERIODISTA: *(Molt cregut)* Senyores i senyors, treball per a la revista "Molt important" i farem un reportatge per a aquesta publicació i per a la televisió.

MARÇAL: *(Content)* Sortirem per la tele!

ÀVIA: *(Enfadada)* I jo sense la dentadura postissa… quina ràbia!

METGE: *(Al CIENTÍFIC)* Doctor Bartra, digui'm… Quin pot ser aquesta malaltia tan estranya?

CIENTÍFIC: Començaré fent un cop d'ull a aquests caps tan quadrats.

(Comença a observar els caps dels nens i a fer fotos amb el seu telèfon mòbil)

(El REPORTER comença a gravar imatges. Tots saluden a la càmera)

REPORTER: *(Molest)* Quiets, no riguin, ni saludin… que això és molt seriós!

CIENTÍFIC: *(Observant d'a prop el cap d'ARALE)* I diu que tota la família s'ha aixecat així?

ARALE: Nosaltres també, i això que som amics i veïns.

MARI PAU: *(Pilota)* Molt bons amics, per cert. Sempre ens ajudem els uns als altres.

PARE: Tots tenim el cap així, menys nostra filla petita, la Xènia. *(Assenyalant-la)*

CIENTÍFIC: *(Al costat de la XÈNIA)* Nena, què vas sopar ahir a la nit?

PERIODISTA: *(A l'altre costat de la XÈNIA)* Vas menjar alguna cosa... diferent?

(El REPORTER no deixa de gravar amb la seva càmera a la XÈNIA)

XÈNIA: No, senyor; vaig menjar el mateix que tota la meva família.

INFERMERA: *(Al costat del PERIODISTA)* Has tingut mal de cap aquests últims dies?

METGE: *(Al costat del CIENTÍFIC)* Sí, això! Has tingut mal de cap, marejos o alguna malaltia estranya?

(El METGE, la INFERMERA, el PERIODISTA i el CIENTÍFIC s'han col·locat al voltant de la XÈNIA i la miren amb curiositat i tots menys el REPORTER li faran fotos amb el seu telèfon mòbil. El REPOTER ho grava tot amb la seva càmera)

XÈNIA: No, doctor; jo em trobo bé. *(Per la seva família i veïns)* Són ells els que estan diferents.

CIENTÍFIC: Aquesta nena sembla molt espavilada per a la seva edat.

PERIODISTA: *(Mirant a la XÈNIA de dalt a baix)* Vol dir que pot ser una nena... superdotada?

CIENTÍFIC: *(Que no té ni idea)* Hmm, Podria ser.

(El REPORTER grava a la XÈNIA molt d'a prop)

REPORTER: *(A La XÈNIA)* A veure nena, mira a la càmera.

(L'INFERMERA es col·loca al costat de la XÈNIA i es farà un "selfie" amb ella)

INFERMERA: *(A LA XÈNIA)* Somriu nena! *(La XÈNIA posa un somriure falç)* Molt bé! La penjaré al meu Facebook.

MÈTGE: *(Burlant-se de la XÈNIA)* Imaginin-se que diu que ella sap quin és la solució a aquesta malaltia.

CIENTÍFIC: Ximpleries!

PERIODISTA: És el primer cas que hem vist.

XÈNIA: *(Enfadada)* L'hi torno a repetir... sé quin és la solució.

CIENTÍFIC: *(Fent callar a la XÈNIA)* Impossible!

(En aquest moment, la MARE mira de reüll la televisió)

MARE: *(Emocionada)* Mireu família… el nostre anunci!

(Tots, excepte la XÈNIA, canten la cançó d'algun anunci que estigui de moda. Sempre es pot recórrer a l'anunci del Cola-Cao, per exemple. Aplaudiment final)

ESCENA 6

(El CIENTÍFIC ha tingut una inspiració i comença a caminar d'un costat per a un altre de l'escenari, treu de les seves butxaques uns papers vells i trencats que mira buscant una solució, poc després treu el seu telèfon mòbil per buscar informació. En un determinat moment, ensopega i tots s'espanten, però ell fa un gest simpàtic de «aquí… no va passar res», i continua el seu passeig per l'escena, mentre els altres el segueixen expectants amb la mirada i el REPORTER amb la càmera)

CIENTÍFIC: Eureka! *(Ha trobat la solució.)* Ja tinc la solució!

REPORTER: *(Enfoca al CIENTÍFIC)* Quan vulgui, senyor.

(Tots escolten amb atenció)

CIENTÍFIC: Ja que la cosa és més greu del que sembla, els hauré de portar a un hospital, on els faran un implant de cap d'una altra persona.

METGE: *(Donant-li amb la mà)* Molt bona idea!

INFERMERA: Ho penjaré al meu "Twitter"! *(Agafa el seu mòbil i escriu un "tweet")*

PERIODISTA i REPORTER: Genial, és genial!

PARE: (*Que no dóna crèdit al que acaba de dir el CIENTÍFIC)* Però… Què ha dit, aquest senyor!?

MARE: *(Espantada)* Què diu aquest home? Jo vull el meu cap.

QUIM i MARI PAU: I nosaltres, el nostre.

ÀVIA: *(Amenaçant al METGE)* A mi que no em toquin ni un pèl!

(Tots els «CAPS QUADRATS» parlen alhora i protesten)

MÈDIC: Silenci!

CIENTÍFIC: Ho sento, però és l'única solució que se m'acut.

PERIODISTA: Serà una operació molt arriscada.

METGE: *(Recolzant-lo)* No importa, jo estaré al seu costat.

INFERMERA: I jo també. *(Es torna a fer un "selfie" al costat del CIENTIFIC i el "penja" a internet)* És per la meva pàgina web.

TOTS ELS «CAPS QUADRATS»: Un moment. Ha d'haver-hi una altra solució.

XÈNIA: *(Cansada que ningú la tingui en compte)* Puc explicar-me en llibertat? *(Tots la miren, estupefactes, però no contesten)* Tinc la solució i vull parlar.

TOTS: *(Cridant a la XÈNIA)* Calla, pesada!

ESCENA 7

(Tots tornen a parlar alhora i a discutir entre ells, la XÈNIA surt d'escena per l'esquerra. De sobte, s'apagarà la llum i l'escenari quedarà completament a les fosques. Tots criden aterrits)

MARE: *(Espantada)* Què ha passat?

PARE: *(Fent-se el llest)* S'ha anat la llum.

GISELA: *(Fent burla al seu PARE)* Quin intel·ligent, pare.

MARÇAL: *(Espantat)* No tenim cobertura!

ARALE: *(Espantada mirant el seu mòbil)* És veritat! Ni Wifi!

MARÇAL, ARALE, GISELA, ÀVIA, PARE: *(Criden espantats)* No!

PERIODISTA: *(Posant ordre)* Quiets! Silenci! Això del tall de la llum, haurà estat un avís del Més enllà!

XÈNIA: *(Entrant en escena)* No, no ha estat cap fenomen estrany. He estat jo; he tallat el corrent general.

PERIODISTA: Però per què?

(L'escena roman a les fosques. Durant el diàleg de la XÈNIA, els actors es llevaran els caps quadrats, sense fer soroll, i les amagaran darrere del sofà)

XÈNIA: Perquè vull que se m'escolti d'una vegada! L'únic problema que té la meva família, i els meus veïns, és que se'ls ha posat el cap quadrat de tant veure les pantalles dels seus aparells electrònics.

PERIODISTA i REPORTER: Oh! Quin bona idea!

CIENTÍFIC: Sí… *(Pensant)* Podria ser.

METGE: Jo era a punt de dir-ho.

XÈNIA: Ara, tornaré a donar la corrent i ja veuran com els seus caps tornen al seu estat normal. *(Surt d'escena per l'esquerra)*

ESCENA 8

MARE: Potser sí té raó la nena.

PARE: La veritat, no hem estat res justs amb ella.

(Torna la llum i tots tenen el cap normal)

MARI PAU: *(Mirant a tots)* Tornem a ser nosaltres!

QUIM: *(Tocant-se el cap)* Quin esglai hem passat!

ÀVIA: *(Mirant al cel)* Miracle! Miracle!

GISELA: *(A l'ÀVIA, alçant la veu)* Àvia, no és un miracle.

JUSTIN: *(També a l'ÀVIA)* Ha estat la Xènia, que ha tornat a donar la llum.

MARÇAL: *(Protestant)* Vaja, demà haurem d'anar al "col·le".

ARALE: *(Protestant)* Quin rotllo!

XÈNIA: *(Que ha entrat, a l'escena, per l'esquerra)* Ara, em podreu fer més cas quan parli?

METGE: Sí, Xènia, tenies raó.

CIENTÍFIC: *(Va al costat de la XÈNIA)* D'on has tret aquesta inventiva?

XÈNIA: Dels llibres, senyor.

PERIODISTA: M'agradaria fer-te una entrevista.

REPORTER: I a mi, fer-te un reportatge.

MARE: *(Pregunta al METGE i al CIENTÍFIC)* I ara, què podem fer perquè no torni a passar?

METGE: *(Està a punt de mirar el seu mòbil, però reacciona i el torna a amagar perquè ja ha trobat la solució)* Molt fàcil! Aixecar el cap.

PARE i MARE: Aixecar el cap?

METGE: Sí, deixar de mirar els nostres aparells electrònics, que no ens permeten veure que és el que passa al nostre voltant.

INFERMERA: *(A la MARE)* En el seu cas, no veure tan la televisió.

CIENTÍFIC: *(A la resta)* I deixar d'abusar del temps que dediquem als aparells electrònics.

METGE: Creieu-me que es pot viure sense dependre tant d'ells.

CIENTÍFIC: I deixar d'abusar del temps que dediquem als aparells electrònics.

JUSTIN: *(Molt preocupat)* I què podem fer?

CIENTÍFIC: Doncs comunicar-nos de persona a persona i sense fer servir tants aparells.

ARALE: *(Per primer cop parla directament al seu germà)* Hola Marçal!

MARÇAL: *(Per primer cop parla directament a la seva germana)* Hola Arale!

GISELA: *(Preocupada)* I on podem anar?

INFERMERA: Doncs al cinema, a passejar, a ballar...

MARI PAU: *(Molt contenta)* M'encanta ballar!

ARALE: Bona idea!

QUIM: *(Als seus fills)* A partir d'avui a taula... el mòbil prohibit!

ARALE i MARÇAL: Sí, pare.

XÈNIA: Per què no anem tots al teatre?

QUIM: Sí, és una idea genial. Convidem nosaltres.

PARE: *(Complaent)* Doncs nosaltres paguem el sopar. Anem-hi tots!

ÀVIA: Jo també?

GISELA: Sí, àvia, vostè també. Vinga, agafi's a mi.

(Comencen a sortir lentament d'escena per l'esquerra tots els personatges, menys la XÈNIA que es col·loca al centre de l'escenari i parla als nens del públic)

XÈNIA: I ja sabeu, nois, teniu que veure la televisió i fer servir els aparells electrònics que tenim a casa amb moderació i d'una forma responsable; podreu llegir un bon llibre o parlar amb els vostres pares i explicar-los el que heu après en classe... A què sí? Adéu, amics; fins a sempre.

(Comença a sortir de l'escena, però s'atura un moment i torna a parlar amb el públic)

XÈNIA: Ah! Això també va pels adults. *(Renyant-los d'una* forma *simpàtica)* Eh?

(Fa un somriure còmplice i entremaliat i surt d'escena per l'esquerra)

NARRADOR o VEU EN OFF: Aquí acaba la nostra història. Hem vist a unes famílies d'allò més típica del nostre país. Segur que més d'un de vosaltres s'ha vist reflectit d'una forma teatral, còmica i exagerada en els personatges d'aquesta obra. L'autor, els actors, les actrius i la direcció, esperem que el missatge i la moralitat que comporta us faci recapacitar a tots -adults, joves i també a nens- en el temps que li dediquem als aparells electrònics que cohabiten a les nostres cases i en les nostres vides. Recordeu que no hi ha res millor que mirar-nos a la cara i establir un contacte real que ens farà créixer i ens enriquirà.

Ara, estimat públic, els toca reflexionar.

Fins aviat amics

TELÓ

Quin cap... tenim!
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
1999 Tarragona